

Історія Валентини Пащенко – учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2025 року, в номінації «Турботливе серце»



Валентина Пащенко народилася 2 квітня 1997 року в селі Малинівка Нікольської громади Маріупольського району Донецької області. Після закінчення школи вступила до Бердянського медичного коледжу, де здобула фах медичної сестри. Згодом переїхала до Маріуполя, де працювала маніпуляційною медсестрою у травматологічному відділенні другої міської лікарні. Там вона створила сім'ю, вийшла заміж і народила донечку.

Її рідні на той час уже служили у Збройних Силах України в мобільному шпиталі. Валентина завжди хотіла бути поруч із ними й пізніше теж підписала контракт.

Спершу вона працювала у шпитальному відділенні військової частини, як постова медсестра. Згодом, коли було сформовано новий шпиталь, отримала посаду старшої медичної сестри поліклініки.

23 лютого 2022 року Валентина святкувала з чоловіком річницю весілля. Наступного ранку її розбудили вибухи. Керівниця зателефонувала й викликала на службу. Разом із чоловіком вони зібрали документи, гроші й кілька речей для дитини. Доньку відправили до батьків чоловіка у Пологи на Запоріжжі. Це була остання зустріч того дня, яка врізалася в пам'ять назавжди.

З початком повномасштабного вторгнення в шпиталь безперервно надходили поранені. Медики працювали вдень і вночі, майже не відпочиваючи. Валентині пропонували оформити декретну відпустку, але вона відмовилася. Вона попросила сестру, яка також служила, маючи власне немовля, доглядати за її донькою, а сама залишилася виконувати свій обов'язок.

Згодом чоловік Валентини виїхав на евакуацію до Запоріжжя, але повернутися вже не зміг. Усі дороги були перекриті. Вона ж залишилася в Маріуполі й продовжувала рятувати поранених. Мати благала її виїхати, проте Валентина відмовилася.

У березні шпиталь почали активно обстрілювати. Медичний персонал розподілили по місту, й Валентина опинилася на базі пологового будинку, де разом із бригадою організували пункт медичної допомоги. 9 березня внаслідок авіаудару багато вагітних жінок отримали поранення. Після цього її групу повернули до шпиталю, але вже 16 березня він теж потрапив під бомбардування. Командир дав вибір: евакуюватися на завод «Азовсталь» або на завод ім. Ілліча. Валентина обрала «Азовсталь».

Валентина працювала разом із кількома лікарями, медсестрами та санітаром. Вони робили перев'язки, діставали уламки від снарядів, накладали катетери й навіть зашивали рани.

Постійні авіаудари руйнували все довкола. Своє 25-річчя Валентина зустріла під землею, мріючи відсвяткувати його із сестрою, та замість свята був черговий день війни.

18 травня 2022 року, за наказом Президента України, оборонці «Азовсталі» були змушені здатися. У той день, на день народження чоловіка, Валентина надіслала йому останнє SMS: «Вітаю тебе з днем народження. Скажи мамі, що я здаюся у полон...».

Полонених вивели через «коридор ганьби»: під дощем їх вели між російськими військовими, які сипали образами й плювали в спину. Потім їх відправили до колонії в Оленівці. Валентина потрапила до шестимісної камери дисциплінарного ізолятора, де перебувало 27 дівчат. Їжі, води й повітря катастрофічно бракувало. Найстрашнішим було чути, як за стінами катували хлопців.

Дівчат із «Азовсталі» не били, але постійно тиснули психологічно, на допитах переконували, що Україна не прагне їх обмінювати. І все ж вони трималися разом. Працювали на кухні та в пекарні, де випікали хліб і мали можливість хоч краєм ока бачити хлопців-полонених.

31 серпня Валентина вперше зламалася: того дня її донечці виповнилося три роки. Вона не стримала сліз, сховавши обличчя під хусткою.

У жовтні 2022 року дівчат перевели до Таганрога. Там умови були ще суворішими: забороняли сидіти, примушували вивчати російські вірші й гімн, тримали в постійному русі.

Нарешті настав день обміну. Полонених вивезли до аеродрому, посадили у військові гелікоптери й далі у вантажівки. Коли дівчата побачили українські прапори, не могли повірити, що це не чергова омана. Але незабаром їх зустріли українські військові. «Ви вдома», - сказали вони.

Після звільнення Валентина пройшла реабілітацію в Дніпрі, відновила втрачені у полоні документи та поступово повертала сили. Але найбільшим її зціленням стала зустріч із донечкою. Дитина кинулася їй на руки зі словами: «Мамо, ти повернулася з роботи?». У цю мить Валентина зрозуміла: все пережите не було даремним, вона повернулася заради доньки, родини та України.

Проте, навіть після пекла полону, вона не зламалася і не залишила службу. Навпаки - повернулася до своєї професії у Дніпровському шпиталі. Сьогодні вона знову поруч із пораненими, знову рятує життя, знову є тією «сестричкою», яка завжди встигне, завжди підтримає, завжди боротиметься до останнього.

Її історія - це не просто особиста доля. Це символ усіх українських жінок, які стали пліч-о-пліч із чоловіками, взяли на себе найважчі удари війни, але не скорилися. Вона - приклад незламності, хоробрості та самопожертви.

Валентина довела: навіть у найтемніших підземеллях, серед вибухів і смертей, у серці можна зберегти світло й віру. Вона пройшла через Маріуполь, «Азовсталь», полон і біль, щоб сьогодні жити, служити та допомагати іншим.

Її шлях - це шлях воїна, який не носить зброї, але щодня б'ється за життя. Шлях жінки, яка втратила дім, але не втратила серця. Шлях матері, яка мріяла повернутися до донечки і повернулася.

Сьогодні Валентина є уособленням тієї України, яку не змогли зламати. Країни, яка бореться, вистає і переможе. Її доля - це нагадування кожному: свобода має ціну, і вона готова її платити.

Бо вона - медсестра з «Азовсталі». Воїн без зброї. Українка, яка довела, що незламність має жіноче обличчя.